

борис

априлов

*

ДЯДО МРАЗ,

НЕДЕЙ ТАКА!

*

новогодишен

ТВ мюзикъл

за

деца

ЛИЦА по реда на появяването им:

Ч о ч о

Н и н а

Ч о в к а т а – чудовищно грозно същество

С е д е м ч о в е ч е т а – актьори, не деца

В ъ л к ъ т

Т а н ц у в а щ и з в е з д и

С ч е т о в о д и т е л

Л е т е ц

П ъ р в а м а й м у н а

В т о р а м а й м у н а

П е в е ц

Д я д о М р а з

К у к л а т а

и др.

Заб. Двете маймуни са всъщност една.

Някъде на север, далече, не знаем точно къде – по пътя за дворците на Дядо Мраз.

Към сред борове и сняг.

Бавно и плахо влиза Ч о ч о, момченце по пижама, държи за ръка Н и н а – момиченце по пижама. Оглеждат се, проучват мястото в което са попаднали.

Ч о ч о. Сега накъде!

Н и н а. И наляво може, и надясно може.

Ч о ч о. Разклонява се.

Над главите им изтрепява самолет.

Н и н а. Още един.

Ч о ч о. Накъде ли отиват?

Н и н а. Сигурно към Северния полюс.

Ч о ч о. Много минаха, Северният полюс едва ли ще ги побере, той е само една точка.

Н и н а. Малко ме е страх.

Ч о ч о. На мен пък нищо ми няма. От какво да ме е страх? /Оглежда се./
Виждаш ли нещо страшно?

Н и н а. Там нещо се мерна и се скри.

Ч о ч о. Хей, покажи се отново!

Нищо, тишина.

Н и н а /вика/. Покажи ни пътя!

Нищо, тишина.

Долавят далечна песен, която се приближава, никаква дума не се разбира, само гласни. Влиза някаква група, досега групата е вървяла по техния път. Песента продължава да се лее без текст: изпълнява се от седем съсредоточени в работата си, облечени в бяло човечета – носят нещо голямо. Вървят и пеят, дори не поглеждат към Чочо и Нина, минават край тях и хващат левия ръкав на разклона.

Н и н а. Хей!

Ч о ч о. Спрете!

Песента се отдалечава.

Н и н а /почти шепне/. Чочо, какво беше туй?

Ч о ч о. Защо не ги пита?

Н и н а. Помислих, че ще спрат.

Ч о ч о. И аз... /оглежда се/ помислих.

Н и н а. Тръгнаха наляво.

Ч о ч о. Но не казаха къде отиват.

Над главите им изтрепява самолет, двамата поглеждат нагоре.

Ч о ч о. И този ли за Северния полюс?

Н и н а. Не вярвам, щом казваш, че е само точица.

Ч о ч о. И то – мислена, а на мислената точка, не може да кацне нищо, дори муха.

Н и н а. Но мислена муха?

Ч о ч о. Мислена може.

Н и н а. Изглежда, че много неща са мислени.

Появява се необикновено на вид чудовище-човек, взето сякаш направо от кукленото шоу, зловещо колкото си ще /човек влязъл в огромна кукла/. Зловещи очи, хищно изхвъркнали напред зъби, а и човка. Има и нещо като перушина, нещо и като ръце. На ръст е колкото висок човек.

Човката /с грапав глас/. Добър ден.

Чочо и Нина се притискат един към друг и треперят.

Ч о в к а т а. Няма ли да кажете на Човката как се казвате?

Чочо и Нина не могат и да промълвят, само треперят.

Ч о в к а т а. Ааа, не така, щом се страхувате – довиждане.

Човката си отива.

Чочо и Нина отварят безпомощно усти – един към друг, мъчат се да кажат уж нещо, но нищо не излиза от устите им.

Изтрепява самолет.

Чува се песента без думи, тя приижда отново от посоката, която ги е довела тук, нова група от седем човечета влизат от там от където бяха влезли Чочо и

Нина. Този път човечетата са облечени в синьо и носят нещо голямо, но не може да се разбере какво.. Спират в средата, на сцената, прекъсват песента си, поставят неизвестния за нас предмет на земята и сядат, върху него да си починат.

Тишина, покой.

Чочо поглежда Нина, Нина поглежда Чочо.

Двамата правят крачка напред, Чочо минава пред Нина.

Ч о ч о /отваря уста и говори нещо, но звуци от устата му не излизат. Най-последно се чува края на изречението./ ...пътя.

Н и н а. Искаме да ни пока... /устата ѝ се движи безгласно./

Ч о ч о преглъща, сякаш да глътне страха си.

Ч о ч о. Ние сме тръгнали да намерим къде живее... /Отваря уста, затваря уста, бърбре нещо, но нищо не се чува./

Н и н а. А бе, ще ни погледнете ли най-последно!

П ъ р в о т о ч о в е ч е /отсега нататък ще ги наричаме за кратко само Човече, макар че се обаждат различни от тях/. С кои игли, казвате вие, не може да се шие?

Ч о ч о. Искаме да ви питаме нещо.

Ч о в е ч е. С борови.

Н и н а. Искаме да разберем кой път да хванем, защото до тук пътят беше един, а изведнъж станаха два.

Ч о в е ч е /гледа ги в очите и сякаш отговаря на въпроса им/. Ето защо костенурката си носи къщичката на гърба.

Ч о ч о. Искаме да отидем...

Ч о в е ч е /Да не забравяме, че се обаждат различни човечета./ Защото ако не си носи къщичката на гърба може да...

Изтрещява самолет. Човечетата поглеждат нагоре.

Ч о в е ч е /както гледа нагоре/. Какви вкусни лешници!

Ч о в е ч е. Тези лешници са по-вкусни и от грамофонните плочи.

Ч о в е ч е. Затова костенурката си носи къщичката на гърба.

Н и н а /удря крак/. Ще кажете ли най-последно...

Ч о ч о /прекъсва я благоразумно/. Моля ви, хора, кажете ни по кой път трябва да минем за да стигнем двореца?

Човечетата се изправят, те изправят и предмета, който носят – оказва се че това е една от страните на огромна шейна, заедно с единия от плазовете. Изправена, тази част от шейната се превръща в нещо, наподобяващо параван. Човечетата изчезват зад паравана, вече са скрити за публиката. Вместо човечетата, над паравана изскачат едно по едно човечета-кукли, прилични на човечетата-носачи.

Гръмва музика, съвременен ритъм, човечетата танцуват.

Ч о в е ч е /както танцува/. Хубаво, нали?

Ч о в е ч е. Триъгълно.

Танцуват. Спират за момент..

Ч о в е ч е. И оранжево.

Ч о в е ч е. По-скоро синкаво.

Отново танцуват.

Прекъсване.

Ч о в е ч е. Защото нямаш часовник.

Ч о в е ч е. Но имам шапка.

Танцът се развихря, куклите показват на какво са способни.

Последен удар, край, куклите се скриват, а човечетата отнасят предмета си, като кой знае защо, тръгват не по левия /където минаха първите/, а по десния път.

Чочо и Нина гледат след тях.

Н и н а /свзема се първа/. Тези пък...
Ч о ч о. Минаха...
Н и н а. По десния път.
Ч о ч о /с особена интонация/. Все по-загадъчно.
Влиза Човката.
Ч о в к а т а. Ще си поговорим ли?
Нина и Чочо затреперват. Човката ги гледа.
Нина отваря уста, но не може да каже нищо. Чочо отваря напразно устата си – от нея не може да излезе и звук.
Ч о в к а т а. Аааа, ма не искам да ви плаша!
Човката си излиза. Тишина, покой.
Но ето, че се чува далечен вой.
Н и н а. Някой пристига с песен.
Ч о ч о. Нищо подобно, вятър, времето се разваля, май иде буря.
Н и н а. Чочо, мислиш ли, че накрая тази Човка няма да ни изяде?
Ч о ч о. Най ме е страх от нея.
Н и н а. Единият ѝ зъб има поне пет сантиметра.
Воят на вятъра. Влиза Човката.
Ч о в к а т а. Иде буря, най се страхувам от бурите. Може ли да остана при вас?
Чочо и Нина се разтреперват видимо.
Човката ги гледа, гледа и се чуди какво да каже.
Ч о в к а т а /най-накрая/. Треперите, не мога да понасям същества, които треперят от мен.
Излиза.
Н и н а. Ккккакккво иска да ккаже?
Ч о ч о. Ми, знам ли?
Н и н а. Говори като че го мъчи нещо.
Бурята връхлита. Чочо успява да се хване за нещо като клон, но Нина е отвята веднага на другата страна на сцената.
Ч о ч о. Нинааа, къде отиваш?
Н и н а. Ела.
Ч о ч о. Оле, как да се пусна!
Вой на вятъра. Чочо едва се задържа за клона, а Нина изхвърчава навън от сцената.
Ч о ч о. Нинааааа!
Само воят на вятъра му отверъща.
Ч о ч о. Чакай ме там! /Вятърът свири./ Хвани се за нещо! /Вятърът свири./ Не се движй!
Но и той не успява да се задържи, плъзга се към края на сцена та, изчезва.
Воят на вятъра.
Бурята вкарва Човката в зрителното ни поле и я изкарва от другата страна, просто я помита.
След това от обратната посока на излизането ѝ, влиза Нина, разбира се – довлечена от вихъра. Отчаяно улавя същия клон, на който се бе хванал Чочо. Едва се удържа.
Н и н а. Чочоооо!
Чочо се появява плъзешком от насрещната страна на сцената, но бурята го помита обратно.
Чуваме само отдалечаващия се негов глас: – Нинаааааа!

В следващия миг, пак от обратната страна на изчезването си, носена от вятъра, се появява Човката. В отчаянието си тя се хваща за ръката на Нина.

Н и н а /която продължава да се държи с две ръце за клона и е гърбом към чудовището/. Ти ли си?

Ч о в к а т а. Не.

Н и н а. Кой си?

Ч о в к а т а. Страх ме е.

Н и н а /вижда Човката/. Пусни ме!

Човката се пуца и инстинктивно ляга на земята с глава срещу вятъра.

В това време силата на вятъра отскубва Нина от клона и я понася по посоката си, впрочем, там където обикновено изчезват отнесените.

Ч о в к а т а /както лежи, надига глава/. Отнася ни натам, а ни връща отсам. /Силен порив на бурята. После затишие./ Изглежда, че върти. Много, много интересна буря.

Изведнъж – тишина, нито помен от вятъра.

Човката повторно надига глава.

Ч о в к а т а. А!... /Изправя се./ А!... Няма? /Тръгва./ Мога да вървя... Ах, колко съм самотен!

Човката излиза.

Чуваме гласовете на Чочо и Нина, викат се отдалече, търсят се.

Появява се Чочо.

Ч о ч о. Нинаааа!

Н и н а /появява се/. Ето ме.

Ч о ч о. Хвани ме.

Хващат ръцете си.

Влизат седем натоварени с чували човечета. Едва вървят, огънати под товара си. Първото стига до падналия дънер на едно дърво и тръшва чувала на земята, след което сяда на дънера. Всички последователно вършат същото, нареждат се по височина на дънера.

Най-високото човече измъква кутия с бонбони, подава я по редицата, всеки си взима бонбон и го налапва. Последното човече подава настрана, но вижда че там няма никой. То поглежда децата насреца, става и поднася кутията към тях.

Чочо и Нина се споглеждат, накрая, няма как – взимат си по един бонбон. Най-ниското човече отива при най-високото и му връща кутията.

Всички дъвчат и мълчат. Дъвчат и Чочо и Нина.

Минава самолет, поглежда нагоре, пак дъвчат.

Както седят и смучат, поемат песента, която трябва да прозвучи и по детски наивно и в негърски ритъм:

Бон, бон, бон, бон!

Бони, бони!

Бон

бо

ни.

Бони, бони!

Шо

ко

ла

до

ви.

Бон
 бони.
Бон
 бони.
Бони, бони
 бон
 бони, бони!
Сладки, сладки бон-бони.
Ах, чудесни бон-бони!
Бони, бони.
Много сладки бон-бони.
Колко сладки бон-бони.
Бони, бони
 шо
 ко
 ла
 до
 ви.

Бонбони!

Носачите на чували започват песенната игра както са седнали, но отнесени от ритъма на мелодията, те се изправят и танцуват протичко, ритмично, сякаш нищо не се е случило, спокойно, принизено. Също така завършват и сядат.

– Да, но децата вече не бивало да ядат бонбони.

Минава самолет, поглеждат нагоре..

– Бонбоните били вредни за здравето.

Разговор:

– Много прелетяха.

– Досега съм преброил сто.

– Сигурно ги броиш и на връщане.

– Ами!

– И все пълни.

– Но се връщат празни.

– Е, да.

– Къде ли го струпват всичко туй?

– Има си къде, не се безпокой.

– Понеже се безпокоях.

Смях.

Към групата се приближават Чочо и Нина.

Ч о ч о. Извинете, къде отиват самолетите?

Ч о в е ч е. Пренасят подаръци.

Ч о ч о. Към децата ли?

Ч о в е ч е. Сега не към децата, има кой да ги отнася към децата.

Н и н а. А вие?

Ч о в е ч е. Също носим подаръци.

Н и н а. Къде?

Ч о в е ч е. Е, сега!...

Ч о в е ч е. Подаръците първо се носят нататък, а после един само човек ги носи нататък.

Човечето сочи двете обратни посоки – север и юг.

Ч о в е ч е. Закъсняваме!
Всички стават, нарамват чувалите си и изчезват по пътя.
Н и н а. Защо не ги пита?
Ч о ч о. Тъкмо щях.
Внезапно, се връща едно от човечетата, както си е с чувала на гърба.
Ч о в е ч е. А бе вие двамата, не ви ли е студено? Казаха ми да ви питам защо сте по пижамки. Защо не треперите?
Ч о ч о. Не ни е студено.
Н и н а. Никак.
Ч о в е ч е. Преди малко имаше и буря. На нас ни премръзнаха носовете. Казаха ми да ви питам защо сте по пижамки и защо не ви е студено?
Ч о ч о. Ми, знам ли?
Ч о в е ч е. Аха.
Н и н а. Просто така.
Ч о в е ч е. Аха. /Почесва се./ Ясно.
Д в а м а т а. Да.
Ч о в е ч е. Сега ми се изясни.
Д в а м а т а. Да.
Ч о в е ч е. Ще им кажа, да им се изясни и на тях.
Изчезва.
Н и н а. Да бе, Чочо, защо не ни е студено?
Ч о ч о. Ми знам ли?
Н и н а. Е, да.
Ч о ч о. Много ясно.
Н и н а. А този, като се върна, защо не го пита за пътя?
Ч о ч о. Защото той ме пита.
Н и н а. Вместо ние да го питаме...
Ч о ч о. ...пита ни той – защо сме били по пижами.
Н и н а /загледана към посоката от която се идва/. Чочо!...
Ч о ч о. Какво?
Н и н а. Пристигат нови.
Чочо бързо се обръща.
Влизат нови седем човечета с друг цвят на кожусите, с друг цвят на чувалите.
Ч о в е ч е. Хей, пижами, какво търсите тук?
Ч о ч о /бързо/. Дядо Мраз!
Всички се приближават и разглеждат децата.
Ч о в е ч е. Какво?
Двамата. Дядо Мраз.
Седемте започват да се смеят.
Първото човече прави знак да млъкнат.
Човечето /в тишината/. И защо ви е дядо Мраз?
Ч о ч о. Да му кажем какво да ни донесе.
Смях.
Н и н а. Искаме специални подаръци.
Смях.
Както се смеят, така си тръгват, започват да се изнизват.
Ч о ч о /вика/. Чакайте!
Н и н а /вика/. Къде е пътя?
Смях. Човечетата изчезват.
Едно обаче се връща.

Ч о в е ч е т о. И какво искаш да ти донесе?
Ч о ч о /бързо/. Конче.
Ч о в е ч е т о. Аха.
Ч о ч о. Ама живо! Омръзнаха ми умрелите кончета.
Ч о в е ч е т о /към Н и н а/. Ами ти?
Н и н а. Искам голяма кукла, да говори, да върви!
Ч о в е ч е т о. Аха.
Н и н а. Ама жива! Омръзнаха ми умрелите кукли.
Смехът на невидимите човечета.
Човечето, което се бе върнало, си излиза. Чочо и Нина гледат след него и се почесват.
Ч о ч о /както се почесва/. Нина.
Н и н а. Кажи, Чочо.
Ч о ч о. Минават си по който път си искат. Изглежда, че и двата водят все натам.
Н и н а. Но мен започва да ме е страх.
Ч о ч о. И мен.
Н и н а. Понеже пада нощта.
Ч о ч о. Ей, кога се мръкна!
Н и н а. Спи ми се.
Внезапно Човечето се връща.
Ч о в е ч е т о. Ей, вие да не сте братче и сестриче.
Ч о ч о. Не. Тя живее в отсрещната врата, но аз я обичам и всяка нощ я сънувам.
Ч о в е ч е т о. Аха.
Ч о ч о. Сега тя всъщност не е с мен, но е с мен, понеже сънувам, че е с мен.
Ч о в е ч е т о. Аха.
Човечето си излиза. Смрачава се изведнъж.
Ч о ч о. Звездите! Виж какви са големи!
Н и н а. Понеже сме до Северния полюс. Северният полюс е по-високо и звездите са по-близо. Страх ме е.
Ч о ч о. И мен.
Н и н а. Спи ми се.
Ч о ч о. И на мен.
Чочо ляга до дънера. Нина ляга до дънера.
Н и н а. Къде ти е ръката?
Ч о ч о. /подава си ръката/.
Н и н а / хваща ръката му/. Да не се загубим.
Ч о ч о. Много ли ме обичаш?
Ч о ч о. Много.
Н и н а. Като пораснем ще се ожениш ли за мен?
Ч о ч о. Четири пъти.
Н и н а. Повтаряй ми го често, това ме успокоява. Какво мислиш, дядо Мраз ще ми подари ли голяма жива кукла?
Ч о ч о. Колко голяма?
Н и н а. Да бъде много по-голяма от мен.
Ч о ч о. Длъжен е.
Н и н а. Длъжен е и на теб да ти подари живо конче.
Ч о ч о. Обичам живите неща. И ти, нали? /Тишина. Надига глава поглежда я./
Спи... Ах, като яхна кончето си!...
Смъква главата си на пъна.
Нежна музика.

От небето се спущат светлини, стъпят на земята, оказва се че са красиви момичета със светлини на челото, в крайна сметка, оказва се, че са звезди. Танцуват плавно наоколо и пеят като в ангелски хор песен без думи. От време-навреме цвили конче, плаче момиченце. Пак песента и танцът. Пак кончето, куклата вика "Ма-ма". И пак танцът.

Внезапно звездите се разбягват, коя къде то види.

Тишина.

Влиза Човката.

Ч о в к а т а. Боже, как избягаха... Искях да им се полюбувам, да потанцувам нежно с тях, а те избягаха. Досадно нещо е да си чудовище! Живея в пълна самота. Чудовище, разбирате ли, на мен ми се приписват най-чудовищните неща, а аз искам да спра до някого, да си поговоря, поне за малко да забравя, че съм самичко на този свят. Ах, кога ще стане Нова година, ще посрещна дядо Мраз и ще поискам да поговоря с него. Той е Дядо Мраз, той няма да се изплаши, може да ми стисне и ръката, и ще си поговорим, ще гледам да поговорим по-дълго, на раздяла пак ще му стисна ръката, ще ми се съберат едно говорене и две стискания. Какво повече, какво мога да поискам повече срещу Нова година. /Обръща се към спящите деца./ Какви малки същества!. /Тръгва към тях, стига до тях, привежда се. Музика. Бавно ги погалва по косичките. Изправя се, отдалечава се на три крачки от тях./

Застава на място, сякаш заслушан в музиката.

Появява се Вълкът.

В ъ л к ъ т. А! /Човката мълчи./ Какво е туй страшно нещо срещу мен? Ей, чудовище! Ти какво си? Приличаш ми на най-страшното нещо, което съм виждал в живота си.

Ч о в к а т а. Ми, не е лъжа, да ти кажа правата.

В ъ л к ъ т. Да си виждал насам нещо за ядене?

Ч о в к а т а. В какъв смисъл.

В ъ л к ъ т. Няма никакъв смисъл, ако питаш, но търся нещо за хапване, за закуска. Там, например.

Ч о в к а т а. Къде?

В ъ л к ъ т. Там.

Ч о в к а т а. Какво искаш?

В ъ л к ъ т. От теб нищо не искам.. Какво лежи там?

Ч о в к а т а. Две деца.

В ъ л к ъ т. Видя ли? Аз на теб какво ти казах.

Ч о в к а т а. Какво ми каза?

В ъ л к ъ т. Че ще закуся.

Ч о в к а т а. А пък аз ти казвам, че няма да закусиш.

В ъ л к ъ т. Брей!

Ч о в к а т а. Това ти казвам..

В ъ л к ъ т. Махни се да закуся.

Ч о в к а т а. Няма да се махна.

В ъ л к ъ т. Ако закуся без да се махнеш, какво ще ми направиш?

Ч о в к а т а. Ще видиш.

В ъ л к ъ т. Хм!

Ч о в к а т а. Какво рече?

В ъ л к ъ т. Виж какво, можем да си ги разделим – на мен момиченцето, на теб момченцето.

Ч о в к а т а. Не.

В ъ л к ъ т. Защо си такъв?

Ч о в к а т а. Хайде!

В ъ л к ъ т. Много си хитър, ей! На теб двама, а на мен, бедния гладен вълк – нищо. Пу, не те е срам!

Вълкът си излиза.

Ч о в к а т а. Ето че си поговорих. Ей че хубаво се наприказвах. Сега пък се оказа, че било хубаво да имаш зловеща външност, от мен се уплаши дори Вълкът. Значи съм по-страшен и от Вълкът. Жалко за мен. И все пак, виж колко е относително, всичко е относително – сега пък спечелих от туй, че съм страшен, и поговорих. Но може ли да се сметне, че поговорих? Ох, как ми се разговаря., Макар и с Вълка. А колко по-хубаво би било, ако си поговоря или подружа с някое добро същество. Сега, например, взех че спасих живота на две деца. И какво? Нищо. Никой не разбра, никой няма да ме обикне за това.

Музика.

Отново се спущат звездите, този път се приближават до Човката, танцуват и пеят своята песен без думи, хващат и него, увличат го, чудовището танцува непохватно с тях;

Ненадейно песента придобива думи, заявява, че има свой текст:

Мир.

Светлина,

Тишина и ведрина.

Лъч.

Светлина.

И събужда се света.

Ах, колко е хубаво.

й всички са влюбени.

Не знаят сами във кого,

не знаят защо и в какво.

Само са влюбени,

не е ли туй хубаво

когато се събужда света,

когато се отгърсва от съня.

Ч о в к а т а /със зловещия си глас/:

Мир.

Светлина.

Тишина , ведрина.

Лъч.

Светлина.

И събужда се света.

В с и ч к и:

Ах, колко е хубаво.

И всички са влюбени.

Не знаят сами във кого.

Не знаят защо и в какво.

Само са влюбени.

Не е ли туй хубаво.

Когато се събужда света.

Когато се отърсва от съня.

Край на танца, звездите се разпръсват, Човката се суети, тръгва объркано ту след една, ту след друга, излиза.

Зазорява се, Чочо се раздвижва, сяда, наблюдава Нина. Нина се протяга, сяда.

Влизат седем човечета, носят нещо голямо, не може да се разбере какво.

Оставят го на снега, сядат на пъна, мълчат, почиват.

Чочо и Нина се изправят и започват да ги разглеждат.

Ч о ч о. Кой сте вие?

Н и н а. Какво носите?

Разглеждат и предмета.

Ч о ч о. Част от шейна.

Н и н а. Прав си.

Ч о ч о. Къде я носите?

Мълчание.

Чочо се приближава до първото човече, пипа го по лицето като предмет – човечето не реагира. Постепенно опипва лицата на седемте. Никой не реагира.

Ч о ч о /към Нина/. Знаеш ли какво, тези които носят чували – говорят, тези които носят части от шейни – мълчат. Човечетата можем да ги наречем говорящи и неговорящи. Ще взема да ошипя едното.

Хваща бузата на едното човече, щипе, извърта – нищо, мълчание.

Н и н а. Поне да каже дали го е заболяло.

Човечетата се надигат, залавят се за товара си и изчезват натам, където изчезват всички.

Ч о ч о. Нинче, знаеш ли, че ако не беше с мен, щях да помисля, че сънувам, а като сме двама, не може, понеже не можем двамата да сънуваме едно и също нещо.

Н и н а. Чочо, Чочо, колко си глупав.

Ч о ч о. Вече не ме е страх от нищо. Ще го намерим ние този дядо Мраз и ще му кажем какви подаръци ни трябват.

Прелита самолет. Надигат глави.

Ч о ч о. Много подаръци отнасят.

Н и н а. И мислиш ли, че ще има поне една жива кукла?

Ч о ч о. И живо бяло конче за мен?

Н и н а. Казвай сега – кой път да хванем: наляво или надясно?

Ч о ч о. И на ляво и на дясно минаха.

Н и н а. Вярваш ли да има двама дядо Мразовци?

Ч о ч о. Уха!

Н и н а, Тогава?

Ч о ч о. И двата пътя водят към Него.

Н и н а. Но не сме сигурни.

Ч о ч о /отрязва/. Тръгваме надясно!

Тръгват, излизат.

Влизат седем човечета, носят огромен предмет, наподобяващ част от огромна шейна. Оставят го на снега и сядат върху пъна. Мълчат.

Влиза Вълкът. Никой не му обръща внимание. Вторачва се в товара им. Разглежда го внимателно, но спокойно, от всички страни, почуква го с пръст.

Човечетата се изправят. Взимат товара си. Тръгват Излизат.

Вълкът остава сам.

Влизат нови седем човечета, носят огромни чували. Поставят чувалите на земята, сядат на пъна.

Вълкът ги гледа с интерес. Приближава се до един от чувалите, отваря го. Поглежда човечетата, но никое от тях не му обръща внимание. Вълкът бърка в чувала, измъква детско камионче. Оглежда го. Поставя го на земята, губи интерес към него. Бърка повторно в чувала. Измъква огромна Червена шапчица. Поставя момиченцето на земята, усмихва се, оживява се, "засуква мустак", запретва ръкави. За наше учудване, Червената шапчица му се усмихва доверчиво. Вълкът тръгва бързо към нея, посяга. Червената шапчица прави крачка към него.

По това време обаче камионът оживява, пружините му затрептят, фаровете му блясват, камионът се втурва бясно към Вълка, Вълкът изблезва очи и побягва панически. Човечетата се смеят. Стават. Прибират камиончето и Червената шапчица, която отново се е превърнала в безжизнена кукла и нарамват чувалите си.

*

Сняг, борове, идилична зимна полянка. В средата на сцената е стъкнат огън. Да не забравяме, че всичко е облечено все в дебели кожуси и само нашите герои са по пижамки. Край огъня има две грубо изковани пейки и масичка. В края на едната от пейките се е скупчил малък оркестър: цигулка, тромпет, барабан. Изпълнява се някаква новогодишна мелодия. Някой може би пее.

Зад масата е седнал Счетоводителят. Разтворил е огромен тефтер и нанася новите данни в него.

Седемте човечета с чувалите търпеливо чакат реда си, да минат край тефтера. Пред тях обаче е застанал Летецът.

Счетоводителят. Ти какво докара?

Летецът. Банани, от Африка.

Счетоводителят. Колко сандъка?

Летецът. Петнайсет.

Счетоводителят /отбелязва в тефтера/. Петнайсет сандъка банани.

Летецът /оглежда се, двоуми се, иска да съобщи нещо допълнително/. Мисля че...

Счетоводителят /делово към първото до него човече/. Ти?

Човечето. Чувал камиончета.

Счетоводителят /пише/. Чувал камиончета.

Човече. Един чувал автомобилчета.

Счетоводителят се готви да запише.

Летецът. Господин счетоводител, аз мисля, че в единия от сандъците няма банани.

Счетоводителят /вдига глава/. Как да няма банани?

Летецът. Нещо вътре шава. Още в самолета ми се чу, че нещо вътре се движи.

Счетоводителят. Докарайте сандъка.

Летецът излиза.

Човече. Един чувал топки.

Счетоводителят /записва/. Топки.

Човече. Един чувал водни пистолети.

Счетоводителят. Водни пистолети. Какво е туй водни пистолети? От вода ли са направени?

Човече. Не. /Отваря чувала си и измъква един пистолет./ Ето.

Счетоводителят разглежда пистолета и го оставя на масата, понеже в това време вкарват сандъка. Летецът и едно от човечетата изтикват сандъка на платформа с колелца.

Вниманието на всички е насочено към сандъка.

Счетоводителят. Е?

Летецът /повдига глава/. Нищо.

Счетоводителят отива при сандъка и го прислушва. Чакаме – нищо.

Докато счетоводителят слуша, летецът ядосано удря сандъка.

Отвътре някой отвърща с яростен удар, така че счетоводителят отскача настрана.

Човечето от своя страна нетърпеливо бърза да подложи ухо, но веднага изхвърчава от силен удар.

Разменят се няколко удара отвън и отвътре.

Счетоводителят /крещи/. Отворете!

Летецът и Човечето се хващат за капака, капакът се заинатява, притичват се и другите човечета, притичва се Счетоводителят.

Най-после капакът изхвърча нагоре, а от сандъка изскача човекоподобна маймуна. Като издава неразбираеми членоразделни звуци маймуната скача на масата и с резки движения изразява радостта си, че е на свобода. Всички отстъпват назад. Маймуната хваща пистолета и започва да пръска. Всеки брани лицето си, побягва. Маймуната крещи от възбуда, захвърля празния вече пистолет и грабва тефтера, прелиства го.

Счетоводителят. Счетоводството ми!

Счетоводителят се спуща към маймуната. Маймуната побягва. Всички хукват след нея, излизат. От сандъка излиза Втора маймуна. Сяда на масата, започва да прелиства тефтера.

Появяват се Чочо и Нина, съглеждат четящата маймуна, извикват по едно „олеле“ и изчезват обратно.

Втората маймуна прелиства, гледа страниците, чуди се.

Врълетяват всички, които я гонят. Втората маймуна надава звуците си, разиграва ги между пейките и масата и също изчезва.

– Счетоводството ми! – крещи Счетоводителят. – Трябва ми!

Крясъци:

– Сега ще го вземем!

– Сега!

– Ще я хванем.

Хукват след нея.

Първата маймуна се появява за втори път в празната сцена. Оглежда обстановката, вижда цигулката и лъка, хваща музикалния инструмент. Започва да свири.

Влиза Човката.

Зяпа и не вярва на очите си!

Унесена в музиката си, Маймуната не го вижда.

Човката се приближава.

Въпреки, че маймуната свири грубо и глунаво, Човката се просълзява, трие очите си.

Бързо влизат преследвачите на Маймуната, виждат новия посетител, спират, изкрепяват и побягват.

Човката е потънала в музиката.

*Маймуната вдига глава, вижда Човката, извиква силно, хвърля цигулката и
запрашва извън сцената.*

Човката клати безпомощно и отчаяно глава.

Взема цигулката и започва да свири. Мелодията е нежна, затрогваща.

*Чочо и Нина влизат отново и какво да видят – зловецотото чудовище Човката
свири на цигулка.*

Двамата този път не се изплашват, заслушват се.

*Влиза маймуната. Стъписва се. Коментира с маймунски крясъци и движения.
Старае се да преодолее страховете си. Най-после маймуната грабва тромпета, а
Чочо сяда на барабана.*

Нина наблюдава отстрани, учудена, готова да побегне?.

*От небето се спуща певец, запява, след това се приближава към Човката,
двамата долепят глави и пеят вълшебен дует, кажи-речи без текст, все пак долавяме
някакви думи:*

Но ти се вгледай във белия сняг,
но заскитай по целия свят
и бъди ти,
само ти –
никой не може,
никой не може
да те смени.
Бъди си,
бъди си само ти.

*За финала Човката се съвзема, тъй като изчезва „тромпетистът“ – влиза в
сандъка, изчезва и „барабанистът“, певецът го погалва и също се отдалечава.
Отново е сам с грозотата си.*

*Ч о в к а т а. Къде отидоха те? Къде са тези, с които свирех? Къде е певецът,
който ме погали? Нима съм сънувал?... Навярно съм сънувал.*

Засвирва отново, нищо не вижда, само свири.

*Чочо и Нина го наблюдават, но този път полускрити. Влиза Първата маймуна.
Бавно се приближава към свирещата Човка. Човката я вижда, оставя цигулката.
Двамата се гледат проучвателно.*

Ч о в к а т а. Ти кой си, защо не съм те виждал досега?

М а й м у н а т а. Мъ.

Ч о в к а т а. Станахме две маймуни.

М а й м у н а т а. Мъ!

Ч о в к а т а. Мъ или Бъ?

М а й м у н а т а. Мъ!

Ч о в к а т а. Така може, защото отначало помислих, че е Бъ.

М а й м у н а т а. Мъ, Мъ!

Ч о в к а т а. О, пъ, ръ, съ!

М а й м у н а т а. Хъ, бъ, хъ!

Ч о в к а т а. Виж как събеседваме!...

М а й м у н а т а. Ху, бу, ху!...

Влиза Вълкът.

В ъ л к ъ т. А!... /Най-много го учудва Човката./ Ти си тук.

Ч о в к а т а. Ти какво търсиш насам?

В ъ л к ъ т. Ми, знам ли, гладен съм. Яде ми се нещо сладко. Снощи видях едно момиченце и едно момченце, но ти не позволи да ги изям. Яде ми се нещо такова. Търся ги, а ги няма.

Ч о в к а т а. Ще ми станеш само на вълк!...

Чочо и Нина се притискат един към друг, хем им се ще да изчезнат, хем ги мъчи любопитството.

М а й м у н а т а. Хъ, хъ, мъ, мъ!

В ъ л к ъ т. Тоя кво иска? Да го изям ли?

Ч о в к а т а. Опитай, да видиш какво ще стане.

Чуват се гласове.

В ъ л к ъ т побягва веднага, като извиква: "Тия, значи, ги мразя!"

Гласовете се приближават. Човката се оглежда и няма как – на свой ред изчезва. Маймуната се суети, най-после взима решение и бързо скача в сандъка, хлопва капака над себе си, но се сеца нещо, излиза, грабва тромпета и се затваря повторно при Втората маймуна.

Влиза Счетоводителят, следван от Летеца и Човчетата.

С ч е т о в о д и т е л я т. Трябва да я намерим! Да я върнем в Африка и да ни пратят банани! На мен ми се водят банани, а не маймуна! /Разгръща тефтера./ Ето на, тук пише банани, а те ми пращат маймуна.

Л е т е ц ъ т. Някой се е пошегувал.

С ч е т о в о д и т е л я т. Трябва да я намерим и да я върнем.

Чуват се звуци на тромпет. Всички трепват. Тромпетът продължава да свири. Оглеждат се, търсят. Приближат ли се до сандъка, тромпетът млъкна. Накрая, разбира се, заграждат сандъка с разперени ръце. Приближават се бавно, а сандъкът свири ли свири, докато накрая капакът му отхвърча, маймуната изскача и хуква, изчезва. Веднага чуваме тромпета ѝ. Счетоводителят, Летецът и Човката се насочват бързо натам, изчезват и те.

Капакът се надига, от сандъка излиза Втората маймуна, грабва барабана и се връща в скривалището си.

Влизат Счетоводителят, Летецът и Човката.

С ч е т о в о д и т е л я т. Трябва да съобщим на самолетите да намерят маймуната. Летецо, съобщи на хеликоптерите, че се търси маймуна, чуват ли някъде тромпет, веднага да слизат и да хващат. Тази маймуна аз ще я върна в Африка каквото ще да стане.

Чува се барабан.

Всички се споглеждат.

С ч е т о в о д и т е л я т. Алоу!

Барабан.

С ч е т о в о д и т е л я т. Ти кой си?

Барабан.

Л е т е ц ъ т. Сандъка!

Барабан.

С ч е т о в о д и т е л я т. Напред!

Всички се втурват, хвърлят се върху сандъка, покриват го с телата си, всеки гледа да застане върху другия, падане, ставане, отново мятане напред.

Измъкват Втората маймуна с барабана.

С ч е т о в о д и т е л я т. Готово. Ще я върнем в Африка. Да пратят банани.

Чуват екзотичния призив на тромпета.

– Ха!

Гледат Втората маймуна. Тя барабани. Тромпетът ѝ отвърща. Тя отговаря с барабана.

– Какво става тук? – пита Летецът.

– Ще полудея! – казва Счетоводителят.

В стъписването и Втората маймуна побягва.

Групата отново хуква след нея. Чуваме тромпета, чуваме и барабана.

На празната сцена се появява Човката.

Грабва цигулката.

Понася се познатата нежна мелодия, пригласят отдалеч тромпетът и барабанът.

Групата се връща с празни ръце.

Вижда унесеното изпълнение на Човката.

Човката /прекъсва свиренето/. Аз съм Човката.

Първи извиква Счетоводителят, след него – Човката, побягват.

Остава Летецът.

Ч о в к а т а. Вие сте единственият човек, който не се уплаши от мен. /Насочва се към него./ Приятно ми е да се запознаем.

Протяга ръка.

Летецът извиква и побягва.

Човката с цигулката след него.

Изчезват.

Влиза Първата маймуна, свири с тромпета и изчезва.

Влиза Втората маймуна с барабана, прекосява сцената и също изчезва.

Влиза запъхтяно Счетоводителят.

С ч е т о в о д и т е л я т. /отчаяно/. Всичко се обърка, какво става тук, подаръците се дезорганизираха, Нова година няма да има.

Влиза Вълкът.

В ъ л к ъ т. Как тъй без Нова!

Счетоводителят извиква и побягва.

Влиза Човката.

В ъ л к ъ т. Ногата година се отлага.

Ч о в к а т а. Заради мен, всичко заради туй, че приличам на страшилище.

В ъ л к ъ т. Ти пък, стига с това страшилище!

Влиза Маймуната.

В ъ л к ъ т. Тая маймуна обърка всичко.

М а й м у н а т а. Бу, ху!

В ъ л к ъ т. Бу! Ти знаеш ли, че заради тебе отлагат цялата Нова? А може би и няма да има изобщо Нова Година. Виж какви ги забърка – вместо банани, пристигнаха маймуни. Къде се е чуло и видяло маймуните да заместват бананите.

Вълкът излиза и се връща с барабана.

Засвирват.

Моцарт.

Влизат Чочо и Нина. Понечват да избягат, ала зрелището от свирещите чудовища ги озадачава. Те спират настрана, слушат. Двете чудовища продължават с Моцарт невъзмутимо. Вълкът запява. Чочо и Нина се приближават постепенно, хванати за ръце те вече надничат едва ли не в инструментите.

И запяват. Държат се за ръце и пеят, пригласят на Вълка.

Телефонът на сцената звъни.

Инструменталистите прекъсват изпълнението си. Втрещават се в дрънкащия апарат.

Маймуната грабва слушалката.

Гласът на Дядо Мраз гърми.

Д я д о М р а з. Складът, хей складът, какво правиш? Защо не записваш пристигането на подаръците? Не знам къде какво да нося.

М а й м у н а т а. Бу-ху-бу!

Д я д о М р а з. Какво?... Счетоводството!

М а й м у н а т а. Бу-бу-ху-бу-бу!

Д я д о М р а з. Не се шегувай, нямам време, отлагаме Новата година, разбираш ли?

М а й м у н а т а. Мъ-пъ-пъ!

Д я д о М р а з. Шейната готова ли е? Тук е дядо Мраз!

М а й м у н а т а. Му!

Д я д о М р а з. Бу-ху!

М а й м у н а т а. Бу-ху-му-му!

Яростно затваряне.

Чудовищата и децата спокойно продължават изпълнението си. Спокойствие, нежност, красотата.

В ъ л к ъ т. Хубаво!

Ч о в к а т а. Чудесно!

Пят.

Ч о в к а т а. Светът е красив!

В ъ л к ъ т. Какво става, ще ви ядем ли?

Ч о ч о. Ти пък, стига си ял!

Н и н а. Колко хубаво пеем!

В ъ л к ъ т. Пеем и ядем.

Ч о в к а т а. Млъкни.

Н и н а. Да млъкне, щото ще го млъкнем!

В ъ л к ъ т. Как?

Н и н а. Има си начини.

Ч о ч о. Като се събудим.

В ъ л к ъ т. Сакън, момчета!

Ч о в к а т а. Вижте колко хубаво си пеем.

В ъ л к ъ т. Продължавайте да сънувате.

Отново звъни телефонът.

Присъстващите се споглеждат. Маймуната посяга, но Човката удря ръката ѝ, Всички погледи са отправени към Чочо. Чочо вдига слушалката. От слушалката веднага гръмва ядосания глас на дядо Мраз.

Д я д о М р а з. Тук е Дядо Мраз, разбирате ли какво ви казвам, говори ви дядо Мраз. Счетоводството ли е? /Чочо млъчи объркано./ Ако дойда там ще ми станете само на канцелария. Времето тече, разбирате ли? Нова година иде! Ало, разбрахте ли?

Ч о ч о /след пауза/. Тук е Чочо.

Д я д о М р а з. Кой Чочо?

Ч о ч о. Има само един Чочо!

Д я д о М р а з. А Счетоводителят? Да се обади счетоводителят!

Ч о ч о. Тук сме: аз, Нина, Маймуната, Вълкът и...

Ч о в к а т а /подказва/. Човката.

Гласът на Счетоводителя.

Маймуната, Вълкът и Човката избягват.

Влиза Счетоводителят.

Счетоводителят енергично грабва слушалката от ръката на Чочо.
Счетоводителят. Дядо Мраз, тук всичко се обърка.
Дядо Мраз. Какво?
Счетоводителят. Маймуна вместо банани.
Дядо Мраз. Каква маймуна?
Счетоводителят. Вместо банани – маймуна.
Дядо Мраз. Слушай!
Счетоводителят. Затрупват ни с подаръци, а всичко се обърка. Вместо банани – маймуна.
Дядо Мраз. Каква маймуна, бе Петров, каква маймуна?
Счетоводителят. И други чудовища. Вместо играчки – чудовища.
Тръс! Дядо Мраз е тръснал слушалката. Счетоводителят гледа е своята и бавно я поставя на мястото ѝ.
Чочо. Защо не му казахте, че съм тук?
Счетоводителят. Ти пък кой си?
Чочо. Чочо.
Счетоводителят. Махни ми се от главата.
Разтваря тефтера.
Влизат седем човечета с торби.
Счетов. Какво носите?
Човече. Кубчета.
Счетоводителят. /навежда се и пише/. Седем чувала кубчета. /Сепва се./
Слушай, я вижте дали наистина са кубчета.
Човечето развързва чувала, бръква вътре и измъква зайче. Всички се ококорват. Бръква повторно, зайче. Поглежда колегите си. Всяко от другите шест човечета бръкват в чувалите си и измъкват по едно зайче.
Счетоводителят. Това е! /Хвърля писалката./ Вместо банани – маймуни, вместо кубчета – зайчета, обърка се счетоводството! Отиде Новата година!... И този сандък – празен!... Още не сме върнали маймуната, да ни пратят банани. /Изкрещява./ Губи ми се една маймуна! /Всички мълчат навели глави./ Отнесете зайците при другите подаръци!
Седемте човечета излизат с чувалите.
Счетоводителят. Ти кой беше?
Чочо. Чочо.
Счетоводителят. Какво искаш?
Чочо. Живо конче, но бяло, да не бъде червено или нещо друго.
Счетоводителят. Кой те пусна? Защо си по пижама?
Чочо. Понеже съм в леглото.
Счетоводителят. А тя?
Чочо. Нина.
Нина. Аз искам жива кукла.
Счетоводителят. Имам жива маймуна.
Нина. Не, благодаря.
Счетоводителят. Вместо банани, разбирате ли? Влязла в сандъка, пътува си със самолета и си яде банани, яде си банани и си пътува. Сега, вместо банани – маймуна.
Чочо. Къде можем да видим Дядо Мраз?
Счетоводителят. Сега е потънал до гуша в работа. Става въпрос да се отложи Новата година. Докато гоним маймуната, пристигат подаръците и няма кой да ги записва.

Влизат седем човечета с чували.
Счетоводителят. Какво носите?
Човече. Мечета.
Счетов. /навежда се и пише/. Седем чувала мечета. /Сеца се./ Отваряй чувалите!

Човечетата развързват и измъкват по снопче банани.

Счетоводителят. Банани!

Припада.

Човечетата излизат.

Бързо влизат Човката, Маймуна, Вълкът. Хващат се за инструментите.

Пеят. В песента се включват Чочо и Нина:

Разбирам аз – банани със маймуни.

Логично е, дори е романтично.

Заменят се бонбони със локуми –
логично е, донякъде практично.

Но мечета с банани да заменяш –
това си е направо подигравка.

Объркано е, нещо се е сплело,
налага ни се някаква поправка.

Но как да промениме тук нещата

и да ги върнем както е било?

Билото било, а понастоящем
оплело се е всичко на кълбо.

Изненада, изненада!

Приятно нещо

си е изненадата.

Извинявай, извинявай,

най-най-горещо,

дядо Мраз!

И ти заменяй, изненадвай всеки.

Подаръците сменяй тук и там.

Тежи, нали? И твойта не е лека.

Така че – сменяй всичко, но ела.

Влизат човечетата, натоварени с чувалите си.

Другите, които са били досега на сцената, извикват: – Сега да видим какво носите!

Човечетата /в хор/. Котенца!

Другите. Какво?

Човечетата. Котенца!

Другите. Ха-ха-ха!

Човечетата отварят чувалите и измъкват по едно котенце.

Другите. А!...

Най-важното място, пред ледения дворец на Дядо Мраз. Фасадата на двореца виждаме в дъното, сигурно е нарисувана.

Сцената е почти празна, по нея са разхвърляни ония тайнствени предмети, пренасяни старателно от човечетата. Влизат седем човечета, донасят последния тайнствен предмет, сядат където намерят, отдъхват си от дългия път, духат в ръцете си. Профучава самолет.

– Последният – поглежда нагоре едно от човечетата.

– Всичко свърши – добавя второ човече.

– За да започне – казва трето човече.

– Приятната част – заключава четвърто човече.

– Сега да му мисли той.

– Да го питам как ще ги разнесе.

Създава се впечатление, че човечетата ще си починат както се полага.

Но връхлетява Дядо Мраз.

Как да го опишем – внушителността му си личи, макар че е делничен, все още не се е приготвил за път, няма я мантията му, няма я шапката му.

Д я д о М р а з /в движение/. Какво сте седнали, защо седите, тази година всичко се обърка. Една маймуна обърна цялото счетоводство с краката нагоре. Трябваше да отивам лично, хванах я и я пъгнах обратно в сандъка.

Човечетата се изправят неохотно.

Ч о в е ч е. Уморени сме.

Д я д о М р а з. Ще почиваме после, всички ще почиваме.

Човечетата се залавят за един от предметите, изправят го, трима от тях остават да го придържат, а четиримата домъкват друг предмет. Оказва се, че това са детайлите на шейна.

Д я д о М р а з /на някого когото не виждаме/. А, сега, виж сега какво направи, къде си пуснал елените? Върни ги! /Втурва се, излиза, чуваме гласът му, връща се./ Объркали цялото счетоводство, не знам къде какво да занеса, защото не знам какво имам. Пишат банани, излиза маймуна, вместо кубчета – зайчета, пълен хаос!

Влиза Човече.

Ч о в е ч е. Дядо Мраз, самолетът те чака.

Д я д о М р а з. Да разтоварва.

Ч о в е ч е т о. Да разтоварва!

Човечето излиза. Влиза друго Човече.

Ч о в е ч е т о. Дядо Мраз, шивачът...

Д я д о М р а з. Сега – третата част.

Човечетата домъкват третата част на шейната, сглобяват, направено е така, че се сглобява лесно.

Ч о в е ч е. Дядо Мраз, шивачът...

Д я д о М р а з. Млъкни.

Шейната все повече се оформя.

Д я д о М р а з /ръководи, помага и говори/. Как ще се явя пред децата – не знам. Какво ще им кажа?

Влизат Чочо, Нина и Човката.

Взират се в усилията на Дядо Мраз да втъкне жлебовете на два от детайлите.

Ч о ч о. Къде мога да намеря дядо Мраз?

Никой не им обръща внимание.

Н и н а. Дядо Мраз ни трябва.

Ч о в е ч е. Шивачът за проба на мантията...

Д я д о М р а з. Чакам го тук.

Ч о в е ч е. Добре, но го няма.

Д я д о М р а з. И той ли?

Човечето излиза.

Д я д о М р а з. Няма го и шивачът!

Ч о ч о. Нинче, виж какъв хубав дворец!

Н и н а. Човка, виж какъв дворец!

Ч о в к а т а. Нинче, страх ме е.

Н и н а. Моля ти се.

Д я д о М р а з. Продължавайте все така.

Дядо Мраз излиза. Човечетата работят. Събират се, шепнат си нещо.

Излизат.

Връщат се с мантията. Влиза Дядо Мраз.

Д я д о М р а з. Къде е шивачът?

Ч о в е ч е. Ето мантията.

Д я д о М р а з. Тази година не знам...

Влиза Втората маймуна.

Д я д о М р а з. А, тебе нали те затвориха?

М а й м у н а т а. Бу-ху!

Маймуната излиза.

Д я д о М р а з. Имам халюцинации. Тази година... Деца, а вие?

Наметнал е мантията, човечетата пълзят край него, мерят нещо.

Д я д о М р а з. Мен ли търсите?

Ч о ч о и Н и н а. Да!

Ч о в к а т а. Да.

Д я д о М р а з /към Човката/. Вие, например, кой сте?

Ч о в к а т а. Аз ли?

Д я д о М р а з. Вие.

Ч о в к а т а. Мен ли питате?

Д я д о М р а з. Да.

Ч о в к а т а. Ако действително сте намислили да питате мен, то, аз ви отговарям най-учтиво, че съм Човката. Отговарям ви обширно, понеже искам да разговарям, мечтая да разговарям.

Д я д о М р а з. Добре, Човка, какво искате и мечтаете от мен?

Ч о в к а т а. Вече нищо.

Д я д о М р а з. Как така нищо?

Ч о в к а т а. Повече нищо.

Д я д о М р а з. От мен всеки иска нещо.

Ч о в к а т а. Това е вярно, аз бях тръгнал да ви търся, за да ви поискам нещо за Новата година, но понеже всичко се е объркало...

Д я д о М р а з. Какво щеше да ми поискаш?

Ч о в к а т а. Да ми смените главата, никой да не се страхува от външността ми, да разговарят с мен, да ми имат доверие. Защото, дядо Мраз, как да ви го обясня, че да ме разберете – всички бягат от мен, никой не разговаря с мен, нямам с кого да си играя и ми става тъжно, когато ме гледат с отвращение. Добре, ама тези деца тук ми станаха приятелчета. Така че не ви искам нищо повече. Животът ми вече е красив, като на сън.

Д я д о М р а з /сякаш на себе си/. Там е работата!...

Ч о в к а т а. Какво?

Д я д о М р а з /към Чочо и Нина/. И вие ли вече не искате нищо?

Д в а м а т а. Искаме!

Д я д о М р а з /сочи Чочо/. Ти, например.

Ч о ч о. Аз, например...

Д я д о М р а з /към човечетата, които уж работят, а предпочитат да стоят заковани на място и да слушат/. Вие там, мантията и шейната.

Човечетата се впуцат в работа към шейната и мантията, но бързо я оставят и се вслушват.

Д я д о М р а з. Кажи, Чочо.

Ч о ч о. Искам конче.

Д я д о М р а з. Ще го имаш.

Ч о ч о. Чакай, дядо Мраз, не бързай, недей така, ти все бързаш – искам живо конче, дървено си имам, искам живо конче, разбираш ли, да е направено от живот, да бяга и да скача, да цвили, да го яхам и да препускам по гората. Да бъде мое конче, да не се отделя от мен. Разбираш ли какво искам? За тази цел съм вървял с Нинчето пеша от дома до тук, през ледовете и снеговете. Човка, кажи на дядо Мраз, кажи, че искам живо конче.

Ч о в к а т а. На Чочо му трябва едно живо конче.

Ч о ч о. Да бъде малко, но голямо и бяло.

Д я д о М р а з /почесва се/. Живо?

– Да.

– Бяло?

– И много живо,

– И голямо и малко?

– Аха.

Д я д о М р а з. Сигурно ще искаш да го яздиш.

Ч о ч о. Разбира се.

– Имаш ли къде да го държиш?

– В спалнята.

Д я д о М р а з /почесва се/. В спалнята. С какво ще го храниш?

Ч о ч о. С бонбони.

– С бонбони, викаш. И ще го яздиш?

– По цял ден.

– Къде?

– Навсякъде!

– Между автомобилите.

– Да.

– Вие защо не работите? /Човечетата заработват бързо, но веднага след това прекъсват и се заслушват./ И между трамваите, по тротоарите, така ли?

– Искам всеки да ме види.

– Виждаш ли двореца ми? /Чочо клати утвърждаващо глава./ Зад двореца е конюшната, вътре има три милиона кончета, ще си избереш най-бялото.

– Е, това е!...

Чочо изхвърчава навън.

Дядо Мраз се върти насам-натам докато му премерват мантията, след това я смъкват и я отнасят.

Д я д о М р а з. Предполагам, че искаш кукла.

Н и н а. Но жива. Да върви, да диша, да има сърце, да е топла, да говори, температурата ѝ да бъде трийсет и седем градуса. Разбра ли каква кукла искам?

– Разбрах – дядо Мраз почесва главата си.

– Дядо Мраз, недей така, ти все разбираш и всяка година ми ги носиш едни никакви.

– Чакай, миналата дори пееше.

– А бе, дядо Мраз, не чу ли – искам жива.

– Аха.

– И голяма.

– Голяма?

– Кукла, а да бъде жива и по-голяма от мен.

Нина сочи с ръка над главата си.

– Толкоз ли?

– Да!

– Дадено, Нинче! – /Към човечетата./ – Работете. Човечетата се втурват и сякаш стават по-сръчни, шейната май е почти готова.

Д я д о М р а з. Човка, хайде!

Дядо Мраз ръководи умело. Човката се е хванал на работа. Неочаквано всички прекъсват работата си, понеже чуват весело цвилене.

Д я д о М р а з. Чочо язди.

Цвилене, радостните възгласи на Чочо.

Д я д о М р а з. Доволен!

Чочо вика ли вика. Влиза задъхано.

Ч о ч о. Дядо Мраз, кончето е чудесно!

Д я д о М р а з. Вземи си го.

Ч о ч о /скептично/. Да, но знам какво ще стане. Ще се събудя и – край!

Ч о в к а т а. Ура!

Поглеждат го учудено.

Ч о в к а т а /изяснява се/. И няма да има Човката, ще хвъркне грозната ми глава.

Ч о ч о. Глупости!

Внезапно се появява Куклата. За нея какво да кажем – живо, приказно красиво момиче, по-високо от Нина, пицно облечено – като кукла. Приближава се бавно, тържествено.

К у к л а т а. Вие ли сте Нинчето?

Н и н а /изненадана, кажи-речи уплашена/. Да.

К у к л а т а. Ами хайде де!

Н и н а. Моля?

Д я д о М р а з. Аз излизам. /Излиза./

К у к л а т а. Аз съм вашата кукла.

Този път всички са изненадани. Някои от човечетата дори надават неопределени звуци, кискат се, всички излизат.

К у к л а т а. Хайде де! /Нина гледа слисано./ Няма ли да ме вземете. Можете да правите каквото си щете с мен.

Н и н а. Вввие, вие цялата ли сте моя?

К у к л а т а. Ми да! /Поглежда Човката, усмихва му се мило, тръгва към него, протяга ръка./ Здравейте!

Ч о в к а т а. Какво?

К у к л а т а /хваща ръката му и се ръкува сърдечно/. Вие сте ми интересен.

Ч о в к а т а /усмихва се щастливо/. Чочо, само да си посмял!

Ч о ч о. Какво бе, какво?

Ч о в к а т а. Да се събудиш. /На Куклата./ Много съм един такъв... никакъв.

К у к л а т а. Важното не е обвивката, а съдържанието.

Ч о в к а т а /оживено/. Нали?

Куклата /на Чочо/. Има ли много коне?
Чочо /объркано/. Къде?
Куклата. Там.
Чочо /радостно/. Пълно е! Каквито искаш! Всички са хубави!
Куклата. Обичам да яздя. Нинче, хайде!
Нина. Не!
Куклата. Защо? Знаеш ли колко е хубаво? Препускаш, летиш, край тебе се
ниже светът. Ми то, светът е чудесно нещо! Човка, хайде! /Хваща го под ръка./
Човката. Умирам за кончета!
Куклата /хваща под ръка и Чочо/. Ти ще ми избереш.
Чочо. Какво?
Куклата. Конче, какво!
Чочо. Дадено!
Гръзват весели и улисани.
Нина /удря крак в земята/. Чочо!
*Тримата спират. Тишина. Извързват се изненадани към Нина. Куклата пуца
„кавалерите“ си.*
Куклата. Нинче, какво ти стана?
Нина. Чочо, събуди се!
Човката. Нее!
Нина. Веднага!
Човечетата, водени от Дядо Мраз бързо вмъкват платформата със сандъка.
Дядо Мраз. Заковете го и веднага да го върнете в Африка! На децата им
трябват банани, а не маймуни!
Едно от човечетата започва да кове първия гвоздей на капака. Чука.
Някой отвърща с чукане отвътре. Човечето чука.
Някой продължава да му швърща с почукване отвътре.
Дядо Мраз ядосано удря с юмрук по сандъка.
Маймуната му отвърща енергично.
Дядо Мраз. Там ти е мястото!
Този път от сандъка се обажда барабанът.
Дядо Мраз. Отиваш в Африка!
Бързо пристига Летецът, повел Втората маймуна.
Летецът. Намерих я!
Дядо Мраз се хваща за сърцето.
Летецът /учудено/. Дядо Мраз, недей така!
*Човечетата подлагат столче, Дядо Мраз сядва. Поглежда ту новодошлата
маймуна, ту сандъка. Дава знак на едно от човечетата. Човечето почуква по сандъка.*
От сандъка се обажда барабанът.
Като чува барабана, без да губи време, Втората маймуна надува тропнета.
Барабанът и тропнетът – едновременно, нещо хубавичко, екзотично.
Човката грабва цигулката и се включва.
*Куклата пък запява. По време на изпълнението ѝ се намесват някои от
присъстващите на сцената, в най-различни моменти.*

Там където се проточва
през гори и водопади,
мислена, еднопосочна л
иния в лъчи и дъжд,
дето никой и не знае

че завършва или почва
линията се проточва
без да секне ни веднъж.
Там тимтамите тимтамят
и ни канят и ни мамят
при екватора далечен
в най-горещата страна,
дето лятото е вечно,
а водите кротки речни
влачат лодки-еднодръвки
със дечица като мръвки –
африканчета мънички,
цели голи-голенички,
все на Африка деца.

В с и ч к и: Африка!
О, Африка!
Африка, Африка, Африка!
О, Африка!

Влизат седемте човечета, гримирани като африканчета. Танцуват в ритъма на мелодията и пеят с останалите:

Африка,
Африка,
Африка...

Чуваме ревът на тигрите, на лъвовете, пронизителните звуци на слоновете, крясъците на маймуните и папагалите.

Затъмнение, което приижда постепенно.

Постепенно заглъхва и песента.

Тишина.

Просветване.

Шейната е готова.

Човечетата товарят на нея пакетите.

Чочо, Нина, Човката и Куклата също товарят, помагат. Помага и маймуната.

Маймуната потупва Чочо по рамото. Чочо се обръща към нея.

Маймуната /прави знаци с ръце и фъфле/. Бу-ху, ху-бу, ху-бу!

Чочо гледа с зяпнали уста.

Ч о в к а т а. Знаеш ли, казва ти: Само да си посмял да се събудиш!

Ч о ч о. Разбирам, но това все някога ще стане.

Д я д о М р а з. Защо бе, Чочо, ще се събудиш като пораснеш.

Н и н а /понесла нещо тежко/. Помагайте!

Куклата веднага се притичва и хваща пакета от другия му край.

К у к л а т а. Това се казва кукла, нали?

Н и н а /усмихната/. Да помага.

Като пренасят товарите, постепенно всички запяват. Пеят в движение. Песента не заглъхва, тъй като влизащите веднага поемат думите на излизащите:

От тука тръгва всичко към света,
от туй место шейната заминава
към всеки град, към всичките села,

за радост на децата и забава.

Така политат шарени шейни
понесени от своите елени
и пускат те през всеки ваш кумин
подаръци за малки и големи.

Тук – по-сериозна постановъчна, хореографска и аранжировъчна намеса:

Дядо Мраз, Дядо Мраз,
о, как те чакам аз!
Дядо Мраз, Дядо Мраз,
добре дошъл при нас.

Най-после завалява и очакваният кинематографичен сняг. Сега вече петт всички, сякаш запява и декорът:

Снегът вали, чудесно той блести.
През него ще направиме пъртина.
Пътеко, знаеш как ни трябваш ти.
По теб ще мине Новата година.

По теб ще звънне Новата година –
надеждата, доброто на света,
усмивките по тебе ще преминат
и песните на всичките деца.

Снеговалежът се засилва. Дядо Мраз се качва на шейната.

Д я д о М р а з. Елени мои, къде сте?

В с и ч к и /в хор/. Дядо Мраз, недей така!

Д я д о М р а з. Елени мои, къде сте?

Ч о ч о. Аз!

Н и н а. И аз!

Влизат във впряга на шейната.

Ч о в к а т а /също се вмъква/. Ще полетим!

К у к л а т а /хваща се/. И ще те заведем!

М а й м у н а т а. Навсякъде!

В с и ч к и. До края на света!

Снеговалежът се засилва още.

Д я д о М р а з /подръпва походите/. Напред!

С движението на декора пунтираме летежа на шейната.

Звънчетата звънят ли звънят.

„Елените“ теглят и пеят.

Първата маймуна повдига капака на сандъка и хуква след шейната.

Летецът я гони.

Отново шейната с „елените“.

Песента:

Пристига вече Новата година!

Надеждата пристига на света.

Честита да е Новата година,

за всички и за вас – деца!

Край.